

rum. Ogsaa Lagerlokaler og Arkiver vil efter Omstændighederne falde ind under Lovens Omraade.

De Krav, der af Hensyn til Brandfaren maa stilles til Bygningernes forsvarlige Indretning og Tilstand, gælder ikke alene Sikkerheden for de Mennesker, der bor i vedkommende Bygning, eller som opholder sig dér i længere Perioder, men ogsaa for tilfældige Besøgende saavel som Naboer og andre.

Stk. 2. Under Bygninger henregnes altsaa ikke alene selve Beboelses- og Opholdsrummene, men ogsaa de til Lejligheder og Opholdsrum naturligt knyttede „Bikum“, f. Eks. Toiletrum og Vaskerum, og de til Ejendommen iøvrigt hørende Lokalteter, som Trapper, Gange og Gaardspladser.

Til § 2.

Bestemmelsen giver Retningslinier for, hvilke Forhold man i særlig Grad maa lægge Vægt paa ved Afgørelsen af, om *de egentlige Beboelses- og Opholdsrum* er tilfredsstillende i sundhedsmæssig Henseende. Naar de udtrykkelig nævnte Forhold særlig er blevet fremhævet ved deres Opregning i Lovbestemmelsen, skyldes det, at de daarligste Beboelser erfaringsmæssigt i særlig Grad har været behæftede med Mangler paa disse Omraader.

Den nævnte Opregning kan dog ikke betragtes som udtømmende. For det første har de gældende Bygningsregler — hvor saadanne findes — naturligvis uindskrænket Gyldighed over for Nybygninger ganske uafhængig af de Regler, som her foreslaas indført. For det andet vil der utvivlsomt allerede nu være og maaske, efterhaanden som Udviklingen skrider frem, fremkomme andre Krav, der vil have Betydning ved Bedømmelsen af, om Boligerne er sundhedsmæssigt tilfredsstillende, f. Eks. kan Lydisoleringen eller Adskillelsen mellem Lejlighederne være saa slet, at disse allerede af den Grund falder ind under Lovens sundhedsmæssige Bestemmelser.

Bestemmelsen gaar ud fra den Kendsgerning, at eksisterende Bygninger i en eller flere af de i Paragraffen nævnte Henseender kan være saa slette, at Indgriben fra det offentlige Side i Henhold til Bestemmelserne i Kapitel III maa finde Sted paa lignende Maade, som man hidtil — ganske vist med for ringe Effektivitet — har kunnet gøre det med Hjemmel i Sundhedsvedtægterne, eller som man griber ind over for andre Ting, f. Eks. Automobile eller Fartøjer, der paa Grund af deres Alder eller Tilstand frembyder Fare for den almindelige Sikkerhed.

Det er ikke foreslaaet som almindelig Regel at bringe de gældende Bygnings- eller Sundhedsbestemmelser til Anvendelse paa Bebyggelser, der er ældre end disse, men dette vil dog selvfølgelig ikke udelukke, at de gældende Regler vil komme til at spille en Rolle ved Bedømmelsen af, om vedkommende Lokalteter i saa væsentlig Grad afviger fra Normen, at deres Benyttelse maa forbydes eller begrænses.

Til Nr. 2.

Om Dagslysets Udelukkelse skyldes den paagældende Bygning selv eller dens Omgivelser maa principielt være ligegyldigt.

(Det samme maa iøvrigt gælde andre udefra stammende Ulemper, f. Eks. Støj og Stank, der skønnes at gøre et Hus uegnet til Beboelse).

Til Nr. 4.

Der stilles ikke Krav om, at hvert enkelt Værelse skal have Kakkelovn eller Varmeradiator; det maa være tilstrækkeligt, at Værelset kan opvarmes indirekte i det Omfang, dets Benyttelse tilsiger.

Til Nr. 5.

Kravet om Adgang til Drikkevand maa som Regel forudsætte, at der i Bylejligheder findes Vandhaner i selve Lejligheden eller i hvert Fald paa hver enkelt Etage i den paagældende Ejendom.

Til § 3.

Denne Paragraf maa sammenholdes med Forslagets § 24.

En specificeret Angivelse af, hvad der maa forstaaes ved Overbefolkning, har man ikke anset det for hensigtsmæssigt at give. En skematisk Opstilling af, hvor mange Beboere, der maa bebo det enkelte Værelse, eller en Udpenning i faste Regler af de Forhold, der her kan have Betydning, vil — hvis disse Regler skal være bindende — komme til at virke urimelig stift paa et Omraade, hvor et individuelt Skøn over samtlige i Betragtning kommende Omstændigheder, herunder de i Paragraffen særlige nævnte Forhold, Ejendommens Beliggenhed og Lys- og Luftforhold, bør være det afgørende. Paa et enkelt Omraade har man dog anset det for rimeligt at fastsætte en bestemt Norm, idet man, saaledes som det tidligere er sket i § 67 i den københavnske Sundhedsvedtægt af 2. November 1918, har foreslaaet et bestemt Minimum for det Rumindhold, der skal være pr. Beboer i Lejligheden.